

ღრსი კირილუ და მეოთხე 869 წელს რომში გაემგზავრნენ, რათა დეკანონებინათსაეკლესიო მსახურება სლავი ხალხისთვის თავიანთმშობლოურენაზე. რომის პაპმა ღრსეულად მიიღო ისინი და დამტკიცა სლავურ ენაზე ღვთის მსახურება. მათ აღსრულეს თავიანთი მოვალეობა, წმ. კირილუ შეუძღვდნენ, გარდაიცვალა და დაკრძალული იქნა რომში.

ღრსმა მეოთხედ, რომელმაც სირიის არქიეპისკოპოსის ხარისხი მიიღო აგრძელებდა თავის სამოციქულო საქმეს და ბევრი სლავი, ხორვატი და სერბი აღმდანი მოქცევა სულურად ასე ვრცელდებოდა სახარება სხვა ქვეყნებშიც, სადაც სლავი ხალხი ცხოვრობდა. გერმანელი ეპისკოპოსები დევნიდნენ წმ. მოძღვარ მეოთხეს იმის გამო, რომ მან გადათარგმნა წმ. წიგნები და ღვთისმსახურება სლავურ ენაზე და ორწლიანი დევნისა და ციხეში ჩასმის შემდეგ იგი 885 წელს გარდაიცვალა.

ერთ ქადგებაში შეუძლებელია აღწერა იმ მიღონი ღრსე და საკვირველი, თავისი სიხანით სამოძღვრო გმირობისა, რომელიც ამ წმ. ძმებმა ჩაიდინეს. მთავარა, რაც ყოველთვის უნდა გვახსოვდეს, ესაა - ის, რომ სამოციქულო და განმანათლებლმა მსახურებამ წმ. კირილუ და მეოთხესამ ხალხს, რომლებსაც ისინი ემსახურებოდნენ, განუაზღვრელი სარგებელი მოუტანა და ამ ხალხის ცხოვრება შეცვალა.

როდესაც ჩვენ ვინსენებთ ყველა იმ საქმეებს, გაკეთებულს მოციქულთა სწორთა მეოთხესა და კირილუს მიერ ჩვენ ვხედავთ თურფორი ნებაყოფლობითასრულდნენ ისინი ნებისმიერ საქმეს, რომლებსაც მათ უფრო და ეკლესია ავალბდა. მიუხედავად სიძნელეებისა, დევნისა და შევიწროებისა, რომლებიც მათთან სდევდათ ისინი გასაკუთრებულად ერთგულნი იყვნენ თავიანთი სამოძღვრო საქმისა. ძმის სიკვდილისა და ციხეში ჩასმის შემდეგაც არ უფიქრია წმ. მეოთხეს წასულიყო და ისევ მონასტერში დაბრუნებულიყო სიკვდილის ბოლომდე კირილუ და მეოთხე შემართებით იყვნენ ავსილნი მიჰყოფდნენ იმ დროებას, რომელიც იესო ქრისტემ უნდობა სმირნის ეკლესიას: „იქმენ მოწმეებ ვიდრე სიკვდილამდე, და მოხცე შენ გვირგვინი იგი ცხოვრებისა“ (გამოც. 2:10).

წმინდა კირილუსა და მეოთხეს ცხოვრება და მოღვაწეობა შესანიშნავი მაგალითია თითოეული ჩვენგანისთვის. რა ვალდებულებაც უნდა დავაკისროს ჩვენს ცხოვრებაში უფლებას, ჩვენ ის უნდა ბოლომდე შევასრულოთ მიუხედავად იმისა, თუ რა განსაცდელა და საფრთხეს შეიძლება შევეჩიქნათ პირველად სიძნელეებისას არ უნდა დავნებდეთ სტუდენტმა სწავლა უნდა დასრულდეს, მეუღლეები ერთგულები უნდა იყვნენ ერთმანეთს მიმართ მთელი ცხოვრების მანძილზე. ჩვენ უნდა დავასრულოთ ჩვენი სამსახური ტაძარში, საზოგადოებრივი სამუშაო ან ჩვენი პროფესიული სამუშაო მაგრამ უპირველეს ყოვლისა, მთელი ჩვენი ცხოვრება ჩვენ - ქრისტეანებმა - უნდა ვისწავლოთ ვიღვანოთ სულურად ეს ის შრომაა, რომელიც უნდა გავწიოთ თუნდაც რომ ვერ დავინახოთ არჩვეულებრივი შედეგები, რომლის მიღწევაც ჩვენ გვინდოდა. ჩვენ სულურად ვწმინდებით რომ თითოეული ჩვენგანმა უფლებს მიმართოს: „მამაო...საქმე აღვასრულე, რომელი მომეც, რათა ვყო“ (ინ. 17:4). მხოლოდ თუ მთელი გულით გვწამს, რომ ჩვენ ვიბრძვით და ყველაფერი დავძლიეთ ჩვენ შევძლებთ სიმშვიდის მოპოვებას და მთელი ჩვენი განვლილი ცხოვრების გზითმისვლას ქრისტესთან.